

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCCX. ad annum MLXXIII.

Parisiis, 1644

Epistola XI. Alexandri Papae II. Ad Landvlfhvm. Respondet quod non aliter
quam cum consensu vxoris suae monasticam vitam ingredi & votum
continentiae emittere possit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15625

Præterea eminentiæ vestræ notum esse volumus, quod De causis Lanfranco missis. causa Alricii, qui olim Cicestrensis ecclesiæ præful dictus a suppositis legatorum nostrorum depositus est, non ad plenum nobis tractata videtur: ideoque, sicut in Canonibus cautum est, in pristinum locum debere restitui iudicauimus. Deinde causam eius iuxta censuram canonicæ traditionis diligenter retractandam & definiendam prædicto fratri nostro archiepiscopo Lanfranco commisimus. Lanfrancus decernitur legatus apostolicus. Item sibi negotium de discernenda lite, quæ inter archiepiscopum Eboracensem & episcopum Dorcestrensem de pertinentia diocesis eorum est, firmiter iniungendo commendauimus, vt hanc causam diligentissima perquisitione pertractet, & iusto fine determinet. In causis autem pertractandis & definiendis ita sibi nostræ & apostolicæ auctoritatis vicem dedimus, vt quidquid in eis, iustitia dictante, determinauerit, quasi in nostra præsentia definitum deinceps firmum & indissolubile teneatur. Multa vobis præter hæc significata dedissemus, nisi quod ea in huius dilectissimi fratris nostri Lanfranci, & eiusdem fidelissimi vobis ore posuimus, vt eius viua voce & nostræ dilectionis affectum plenius cognoscatis, & reliqua nostræ legationis verba attentius audiatis. Deus autem omnipotens det vobis quæcumque sibi sunt placita velle & posse, vt & hic auctor sit vestri gubernaculi, & retributor in gloria sempiterni gaudii.

EPISTOLA XI.
ALEXANDRI PAPÆ II.
AD LANDVLPHEM.

Respondet quod non aliter quam cum consensu vxoris suæ monasticam vitam ingredi & votum continentiæ emittere possit.

Alexander II. Landulpho in Corsica.

NOTIFICASTI te morte tenus infirmatum esse, & peccatorum tuorum recordatione, & terrore valde pauefactum, anxie quæsisse monachum fieri, & a tua vxore minis & terroribus eam occidendi ad hæc licentiam. Concil. Tom. 25.

tiam extorfisse, & sic te monachicam vestem sine abbate sumpfisse, & monasterium petiisse. Postea vero cum sanus factus esses, tuæ vxoris reclamationibus & eiulationibus & planctibus, tuæque familiæ dispersionibus, utpote penitus deuietus, domum remeasse, & post multos dies quorundam sapientum consilio ad iam dictæ mulieris cubile rediisse diceris. Nunc autem, si tua vxore uti liceat, nostrum requiris consilium: si ita denique est ut tuus nuntius narrat, non videtur nobis rationabiliter neque sana mente id factum. Quoniam cum omni homini ad monachicam vitam tendenti legaliter & iuste sit peragendum, tu contra leges minaciter & violenter a tua vxore, partim terrore mortis, partim tuæ infirmitatis doloribus exanimatus, de via securus, nulla, ut dicitur, licentia accepta recessisti, & monasteria petisti. Non enim violentia, sed ex pari voluntate, sicut sancti patres dicunt, hæc fieri debent. Neque vir in monasterio recipiendus est, nisi vxor illius femineum monasterium elegerit, aut professâ continentiam habitum cum festinatione mutaerit. Sanctus enim Basilius episcopus de hac re taliter dicit: Si quis coniugatus vult conuerti ad monasterium, non est recipiendus, nisi prius a coniuge castimoniam profitente fuerit absolutus. Nam si illa illo viuente alteri per incontinentiam nupserit, procul dubio adultera erit, nec recipitur apud Dominum eiusmodi viri conuersio, quam sequitur coniugalis fœderis prostitutio. Tales igitur tunc sine culpa relicto sæculo sequuntur Christum, si habeant ex pari voluntate castitatis consensum. Itaque, fili carissime, perpende & vide, si sic canonice a tua es solutus vxore, & tua vxor ita pollicita est, & tu & illa adimplete bonum inceptum, & votum vestrum, aliter enim non debemus vobis necessitatem separationis imponere.